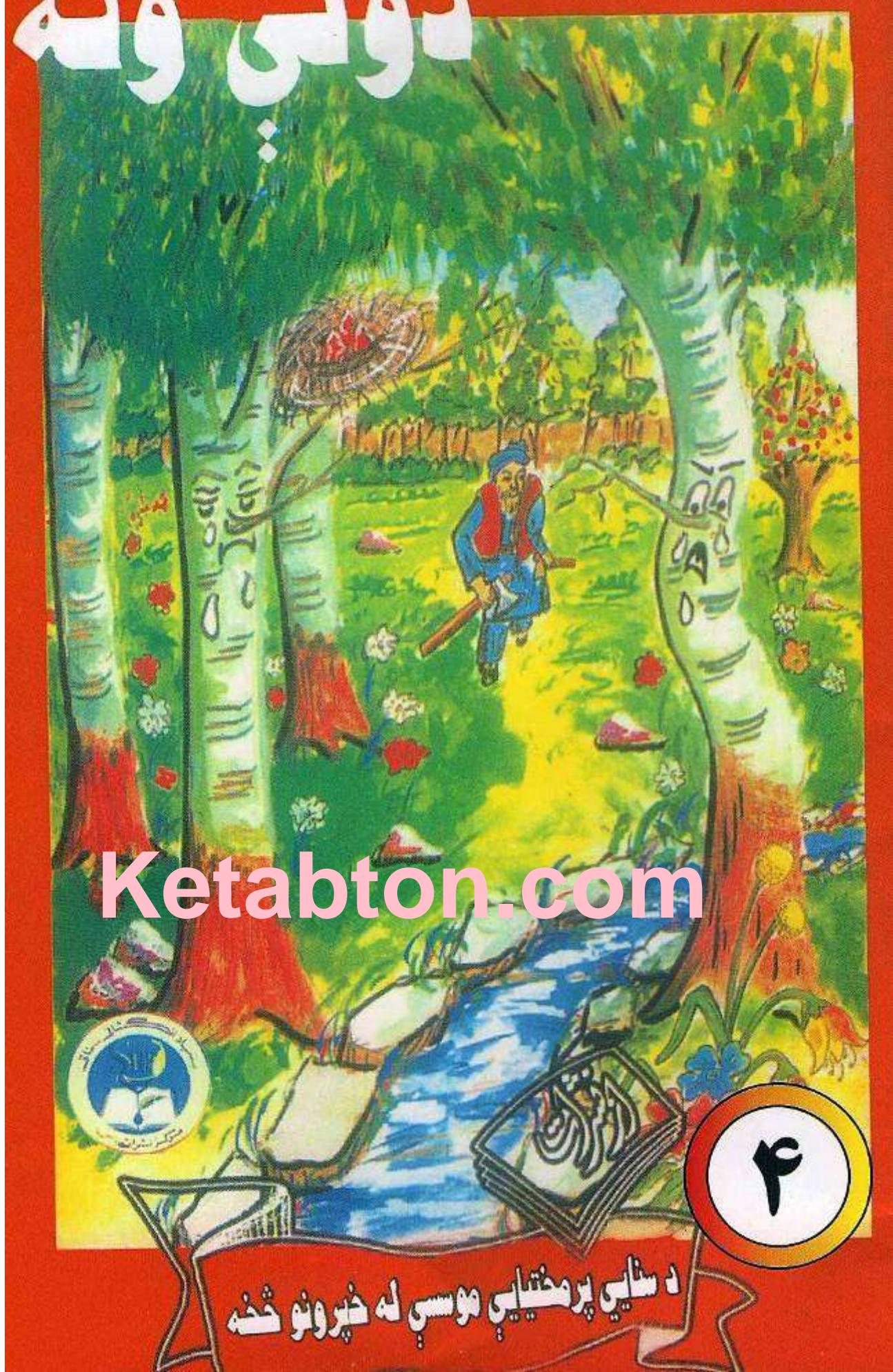

دولي ونه

Ketabton.com

دولی ونه

د سناي پرمختيابي موسسه	: خپرونکي
راز محمد دليلي	: مسول مدیر
وحيد عمر معاشر	: ليكونکي
پوهنمل سرور ماموند	: پښتو ژباره
سلطان حميد فانوس	: انخورگر
سيف الله زمانی	: کمپوز او د یزاین

لومړۍ طبع : ۱۰۰۰ توکه (NCA) په مالي مرسته د ۱۳۷۸ کال د تلي میاشت.
 دویمه طبع : ۵۰۰۰ توکه (US-BPRM) په مالي مرسته دIRC-UGP اړله خواه ۱۳۷۹ د لیندي میاشت
 درېمه طبع : ۲۰۰۰ توکه د USAID-TROCAIRE په مالي مرسته Chidren at Risk (SDO) په مرسته
 خلورمه طبع : ۲۰۰۰ توکه د سناي پرمختيابي موسسه (SDO) په مرسته د ۱۳۸۱ کال د کب میاشت.
 پنځمه طبع : ۱۰۰۰ توکه د سناي پرمختيابي موسسه (SDO) په مرسته د ۱۳۸۲ کال د کب میاشت.
 شپړمه طبع : ۱۰۰۰ توکه د سناي پرمختيابي موسسه (SDO) په مرسته د ۱۳۸۲ کال د وري میاشت.
 اوومه طبع : ۲۰۰۰ توکه د سناي پرمختيابي موسسه (SDO) په مرسته د ۱۳۸۲ کال د لیندي میاشت.
 اتمه طبع : ۱۰۰۰ توکه د سناي پرمختيابي موسسه (SDO) په مرسته د ۱۳۸۲ کال د غوايي میاشت.
 نهمه طبع پښتو : ۱۵۰۰ توکه د سناي پرمختيابي موسسي په مالي مرسته د ۱۳۸۵ کال د سلواغي میاشت.
 لسمه طبع پښتو : ۱۰۰۰ توکه د سناي پرمختيابي موسسي په مالي مرسته د ۱۳۸۶ کال د کب میاشت

ددې کتاب ټول حقوق د سناي پرمختيابي
 موسسي پوري اره لري.

په کابل کي پته: پنځم سړک، انصاري خلور لاري د محمد علم فيض زاد لیسي خواته
 تيلفون: ۰۲۰ - ۲۲۰۱۶۹۳

پست بکس: ۱۸۱ کابل افغانستان

بریښنالیک: sieal@brain.net.pk

انترنيت پانه: www.sanayee.org

په پاکستان کي پته: اورکزي پلازې شاته، یوینورستي تاون، پیښور پاکستان.

تيلفون: ۹۱ - ۰۰۹۲ - ۹۱۵۸۲۱۶۵ - ۵۸۴۲۱۵۵

فکس: + ۹۲ - ۹۱ + ۹۲۵۱۳۹

۴

تصویری کیسه

دولی و نه

د اوسنی چاپ سریزه

د ځنګل د نواو بنکو دولي د وني د کتاب د لوستونکو احساس را
ويښ کړي او پر هغوي يې اغیزه وکړه. خو کله چې يې پاتې پانې
ولوستلي (چې د روند هيله ده او پرته له زيارڅخه سوکالي نه شته)،
نوبيا يې علاقه او شوق پيدا کړ او د انسان، انسانيت لپاره هيله مند
شول خپلو نورو دوستانو ته يې ددي کتاب لوستل ګټهور وبلل او ورته
يې د لوستلو سپارښتنه وکړه. د سنا يې پرمختيابي موسسيې د
لومړي حل لپاره د ولې دوني د کتاب زر توکه چاپ کړل. د غهه زر
تيوکه د زر ګونو غوبښنو په وړاندې کم وو، نو ځکه يې د هغه د نورو
چاپولو لپاره اقدام وکړ.

دادی مونبيه ډیره مینه ددغه کتاب پښتو ڙباره خپلو گرانو
لوستونکو ته وړاندې کووا او ورته د خدای (ج) له دربار خخه د
بریالیتوبونو هیله کووا.

والسلام
راز محمد دلیلی

سېزه

لکه چې تول پوهېرو چې ځنګل په ژوندی چاپېریال کې د شاهر ګ حیثیت لري چې له هغه پرته ژوند نا ممکن دی. «دولې بې میوې ونه» چې تاسوبه ورسره د کتاب د لوست پر مهال اشنا شی هغه ونه ده چې خپل ژوند یې په ځنګل کې د نورو دوستانو په ډله کې ممکن گرخولی او کله چې لرگي ماتوونکي بابا، د هغه دوستان او پلار هره ورڅله منځه وړي نو دولې ونه فکر کوي چې که مونږ د انسانانو لپاره ګټور هم او سو. بیا ولې هغوي زمونږ نسلونه له منځه وړي؟ د ځنګل د نو پري کول په حقیقت کې د هغوي ژوند له منځه وړل دي، تر هغه چې یوه ورڅه دولې دونې په دغه فکر انسانان هم ورسیدل او خوتنه خير غونښتونکو د لرگي ماتوونکي بابا سره یو ځای په ځنګل کې وني کښینولې او دولې وني د خپل پلا، مور او نورو دوستانو سره یو ځای خپل ژوند ته ادامه ورکړه.

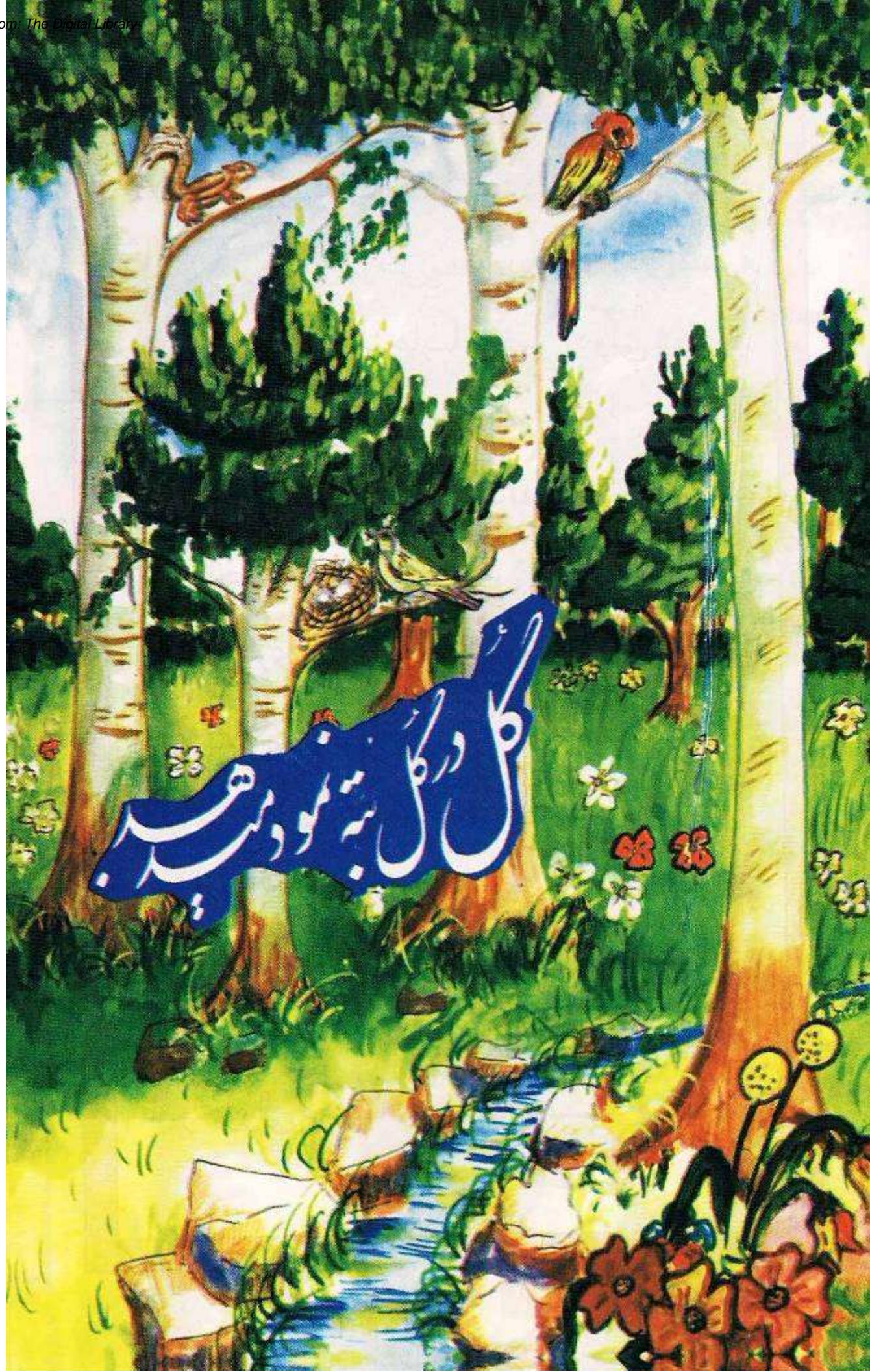
د «دولې بې میوې ونه» کتاب د سنايي پرمختيائي موسسي (SDO) د کتابونو د چاپ د لړۍ خلورم کتاب دی چې د ماشومانو او تنكیو ځوانانو لپاره خپرېږي. د دغه کتاب د خپرولو موخه زده کړه او د معلوماتو زیاتوالی دی چې د ژوندی چاپېریال په هکله سرته رسېږي. د ځنګل اهمیت او د زړه سواندي احساس تحریک او نوع دوستی ده چې د یو بل په وړاندې باید موجوده ووي.

والسلام
راز محمد دليلي

دولی و نہ

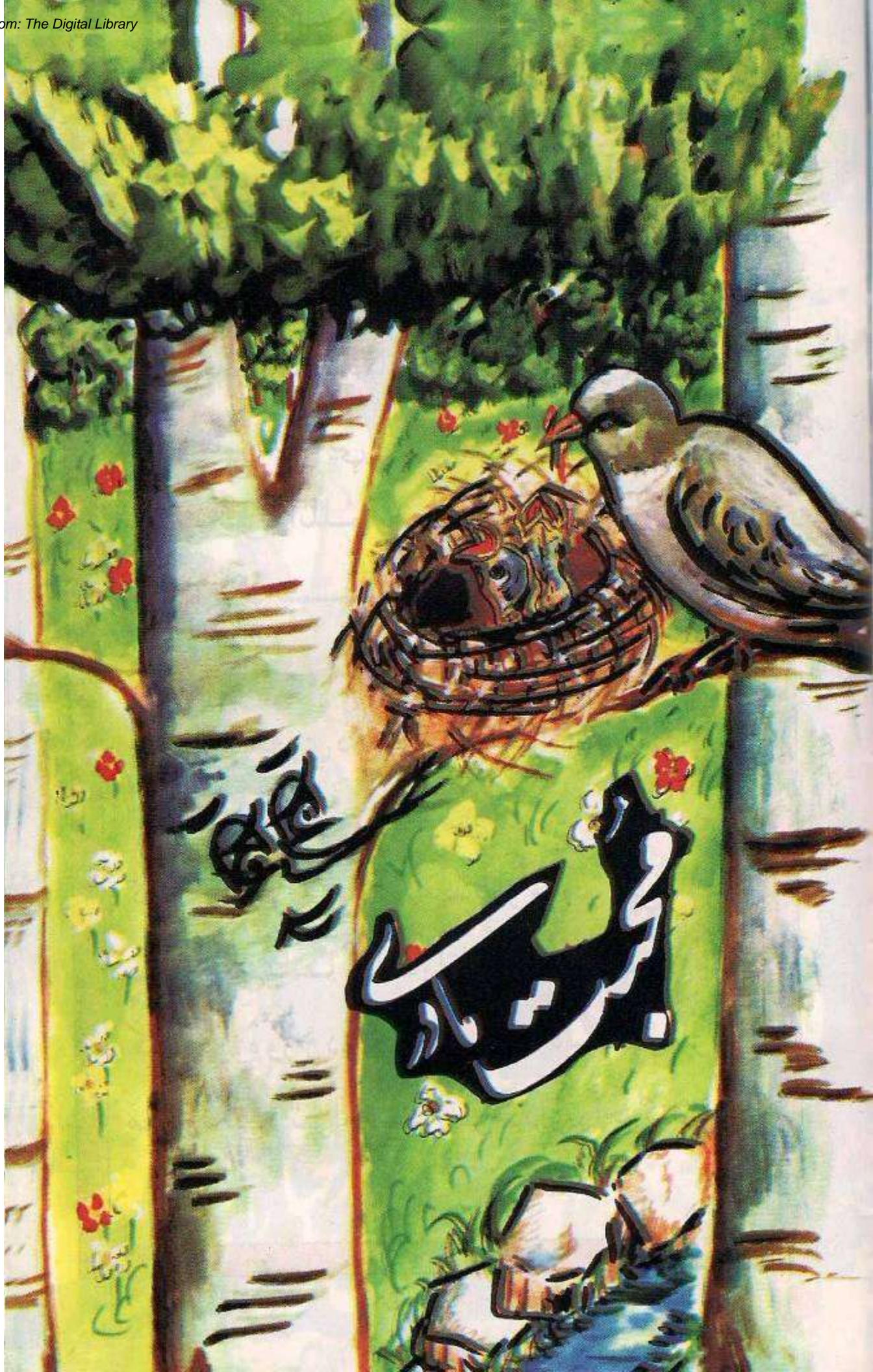
و، نه و، لیرې د غرونو شاته یو کوچنۍ
خنګل و، چې له بسکلو و نو د ک و، د غتیو و نو تر
منځ، د ولې کوچنۍ و نې د خپل پلار او مور سره
ژوند کولوا او تر خنګ او خواشایې د توتانو،
منهو، ناكو، شفتالانو و نو او سپین چنار چې د
خنګل د و نو په منځ کې د او بد گود بابا په نامه
مشهور و، ژوند درلود. دولې و نې پلار او مور او
نوري تولي و نې خوبنوي او تولو یو له بل سره
د خوبنۍ او خوشحالۍ ژوند درلود.

دولي وني دالتونکو او نورو ئناورو
ترمنخ هم بنه دوستان درلودل، خور غربى بلىل،
شوخ سنجابك او بىكلى طوطى د هغى بنه

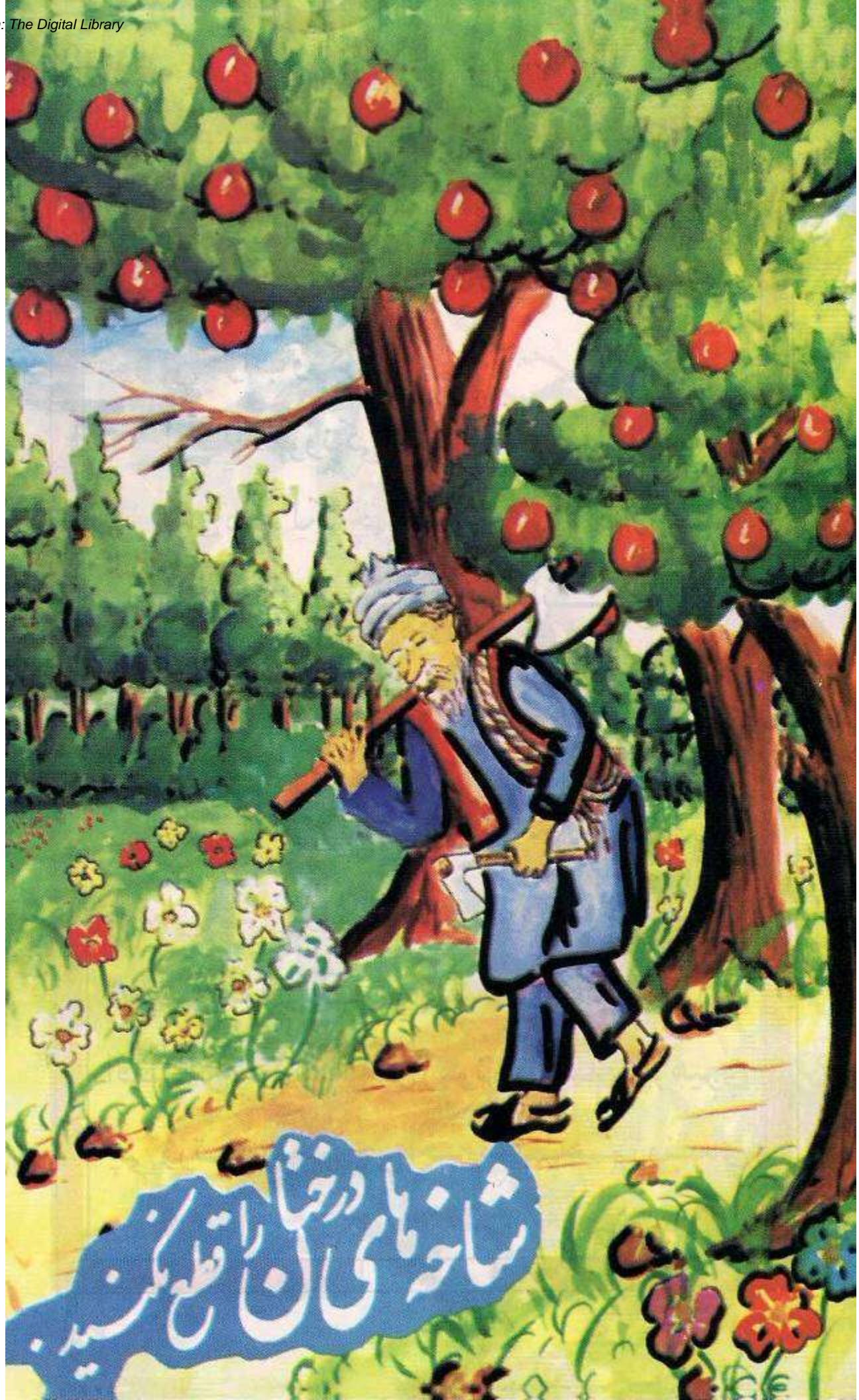
دوسـتان وو. بـلـبـلـ هـمـيـشـهـ دـولـيـ دـونـيـ لـپـارـهـ
 سـنـدرـهـ وـيـيلـهـ، طـوـطـىـ پـهـ خـوـبـهـ ژـبـهـ دـدـيـ سـرـهـ
 غـرـيـدـلـوـ اوـشـوـخـ سـنـجـابـكـ (ـچـتـيـ) دـولـيـ دـونـيـ دـ
 بـناـخـونـوـ سـرـهـ سـاعـتـ تـيرـيـ كـولـهـ.

كـلهـ چـيـ بـهـ شـپـهـ كـيـدـلـهـ نـوـ مـوـسـ يـچـهـ
 گـكـ (ـفـاخـتـهـ) پـهـ خـپـلـ كـورـ كـيـ چـيـ دـولـيـ پـرـ بـاـخـ
 يـپـ جـورـ كـرـيـ وـدـ خـپـلـوـ بـچـيـوـ سـرـهـ پـتـيـدـلـوـ اوـ دـولـيـ
 وـنـيـ بـهـ دـدـيـ لـپـارـهـ چـيـ دـ هـغـويـ سـاـرـهـ وـنـهـ شـيـ نـوـ
 هـغـويـ بـهـ يـپـ پـهـ خـپـلـوـ پـانـوـ كـيـ پـتـهـولـ. خـوـ دـولـيـ دـ
 وـنـيـ اوـ دـ حـنـگـلـ نـورـ وـنـوـ دـ دـغـوـ تـولـوـ دـوـسـتـانـوـ
 تـرـمـنـحـ سـتـرـ دـ بـنـمـنـ هـمـ مـوـجـوـدـ وـ. هـغـهـ دـ بـنـمـنـ چـيـ دـ
 حـنـگـلـ دـ يـرـيـ وـنـيـ يـپـ پـرـيـ كـرـيـ وـيـ. هـغـهـ زـورـ،
 عـمـرـ خـورـلـيـ لـرـگـيـ مـاتـوـونـكـيـ بـاـبـاـ وـ چـيـ كـالـ پـرـ

کال به یې خنگل پرې کولو.

لرگي ماتوونكى بە زيات وخت، هره ورخ
 خنگل تەراتللو يوه يادوه ونى بە یې پرې کولي او
 د ئان سره بە یې ورلى. هره ورخ چې بە لرگي
 ماتوونكى راتللو ونو، خناوروا او الوتونكى
 مرغيو تولوب — چې غوبنتل چې هغه ددى كاره
 واروي، خود هغوي لپاره دا كار گران و. خكه
 چې نه خو هغوي د انسانانو پرژبه او نه هم
 انسانان د هغوي پرژبه پوهيدل. د اورپى (دوبى)
 گرمى ورئى وي او پە همدغو ورخو كې لرگي
 ماتوونكى بابا زيات راتللو او ونى بە یې پرې
 کولي. يوه ورخ د معمول سرە سەم لرگي
 ماتوونكى د تبرا او تىشى سره دلرى را خىند شو.

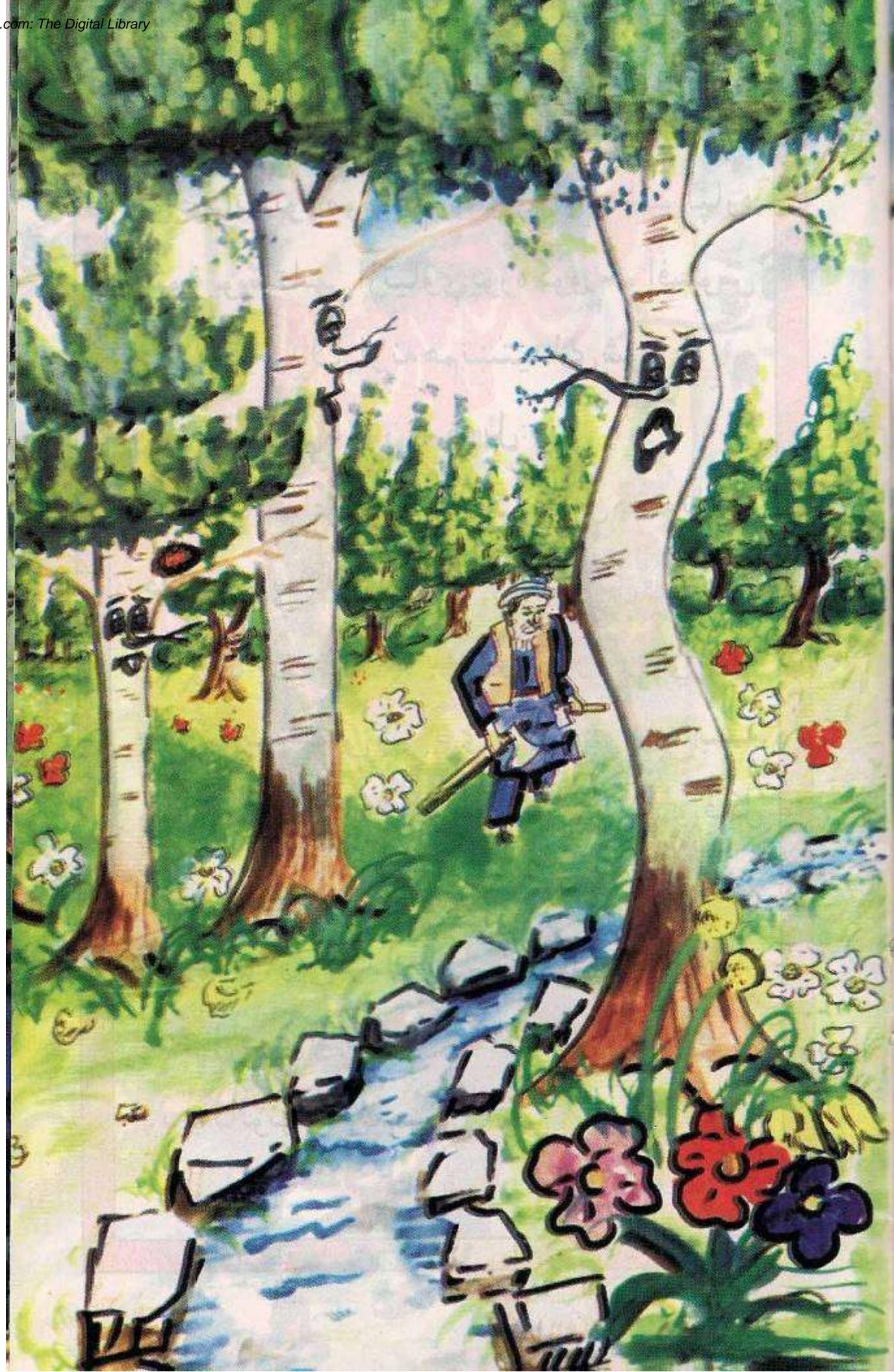
شاعر ملایی این راقع نمکن

دولې ونې خپلې مورته وویل: موري خدای
دې خیر کړي بیا هم لرګي ماتوونکی بابا راغی.

موریې حواب ورکړ:

لرګي ماتوونکی د اوږد ګود چنار بابا په
لور روان دی، لکه چې غواړۍ چې ګود اوږد بابا
پري کړي. وګوره چې اوږد ګود بابا خنګه لر
زېږي.

لرګي ماتوونکی بابا د چنار خواته نړدي
شو. د ولې دونې پلار په دې وخت کې په ډيرې
ناهیلې سره وویل: مونږ خومره بد بخته یو چې
نه شو کولانی خپل دوست له مرګه وژغورو،
افسوس چې انسانان زمونږ پر ژبه نه پوهیږي
چې ورته ووایو چې اخر مونږ هم ژوندي

موجودات يو، مونږ هم ژوند لرو او ستاسولپاره
گتهور يو. ستاسي ارتياوي پوره کوو. خوافسوس
چې نه خوئيدلاني او نه هم تبنيدلاني شو.

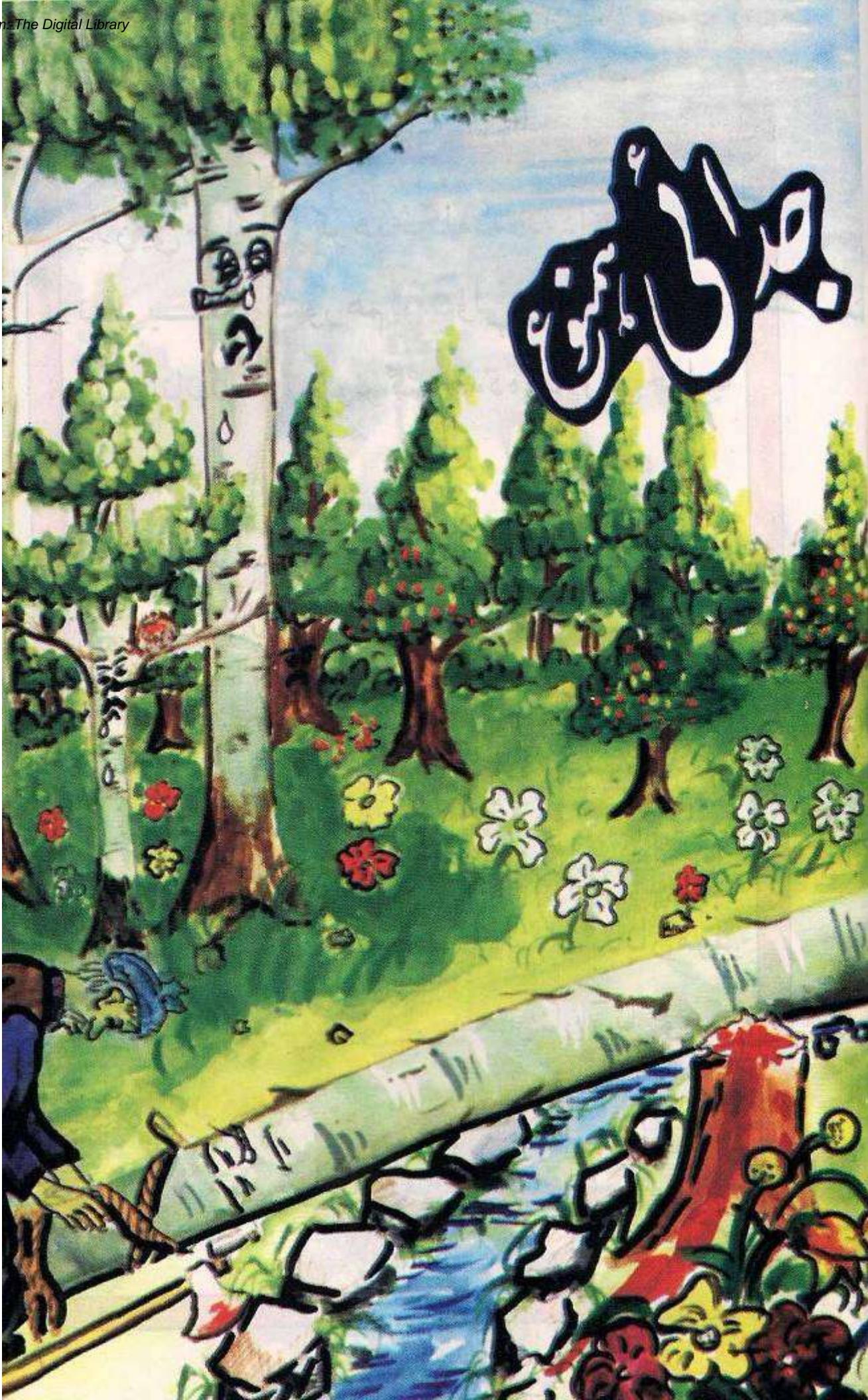
دولې وني د ئان سره ويل:

همدغه لرگي ماتوونکي پرون هغه ناجو
چې زمونږ په گاونډ کې وه پري کړ، نن ورڅ ګود
بابا پري کوي، او سبا به زمونږ وار راري او په
پاي کې به تولي وني پري کړي او يوه ورڅ به
زمونږ ځنګل په غته دښته بدل شي، په دې فکر
کې و چې د چيغوا او کړي کو جګ غږي
واوري دلو. ويې ليدل چې لرگي ماتوونکي بابا
په خپل قوي تبر سره ګود او بد بابا چنار چې د
د یرو كالونورا هيسې دولې د کوچنۍ وني د

پلار دوست و، وهلى او د چنار دوني له تني خخه
 وينه روانه شوه، خوافسوس چي انسان نه شى
 كولاي دونو وينه وويني او د هغود كريکو
 غرب اوسي. په دې هم نه پوهيرې چي په خپله د
 خپل ژوند رىبى پري كوي. هغوي نه پوهيرې
 چي وني او ځنګلونه دوي ته خومره گته لري؟
 لركي ماتوونكى پخپل تبر سره خو ځلي د چنار
 دوني پر تنه گوزار و كړ او په پاى کي چنار پر
 ځمکه را پريوت چي همدغه ورڅ پرتولو او په
 تيره بيا دولي د کوچنى وني په پلار د ډيره سخته
 تيره شوه. د شپې له خوا دولي وني د خپل پلار
 خخه و پوبنتل.

پلاره! آيا موږ د انسانانو لپاره مضر يو؟

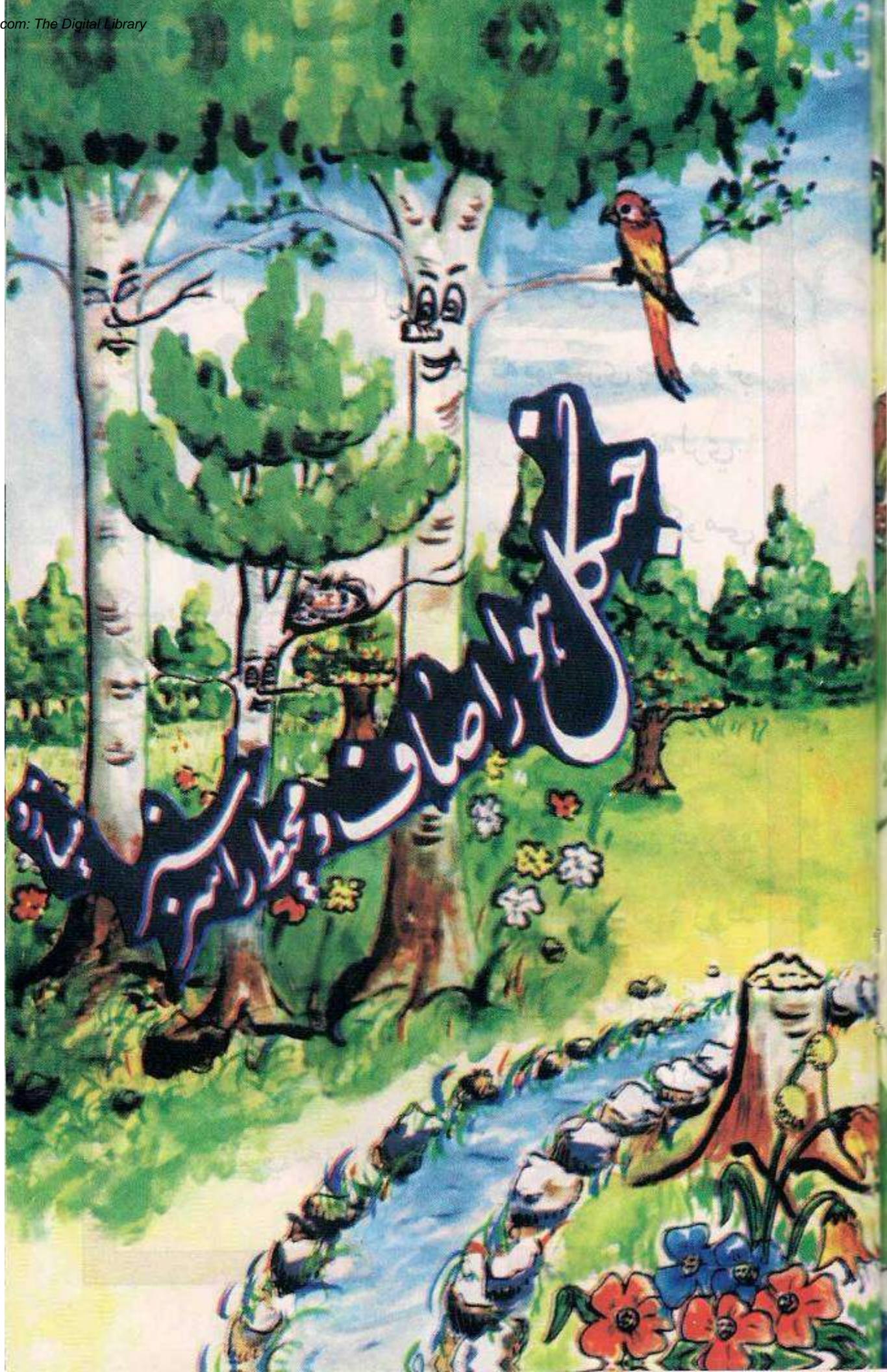

پلاریې خواب ورکړه هیڅکله نه، نه دا چې مضر
نه یو بلکه ګټور هم یو. دولې وني وپونتيل: د
انسانانو لپاره زمونږ ګته خه ده؟ پلاریې خواب
ورکړه:

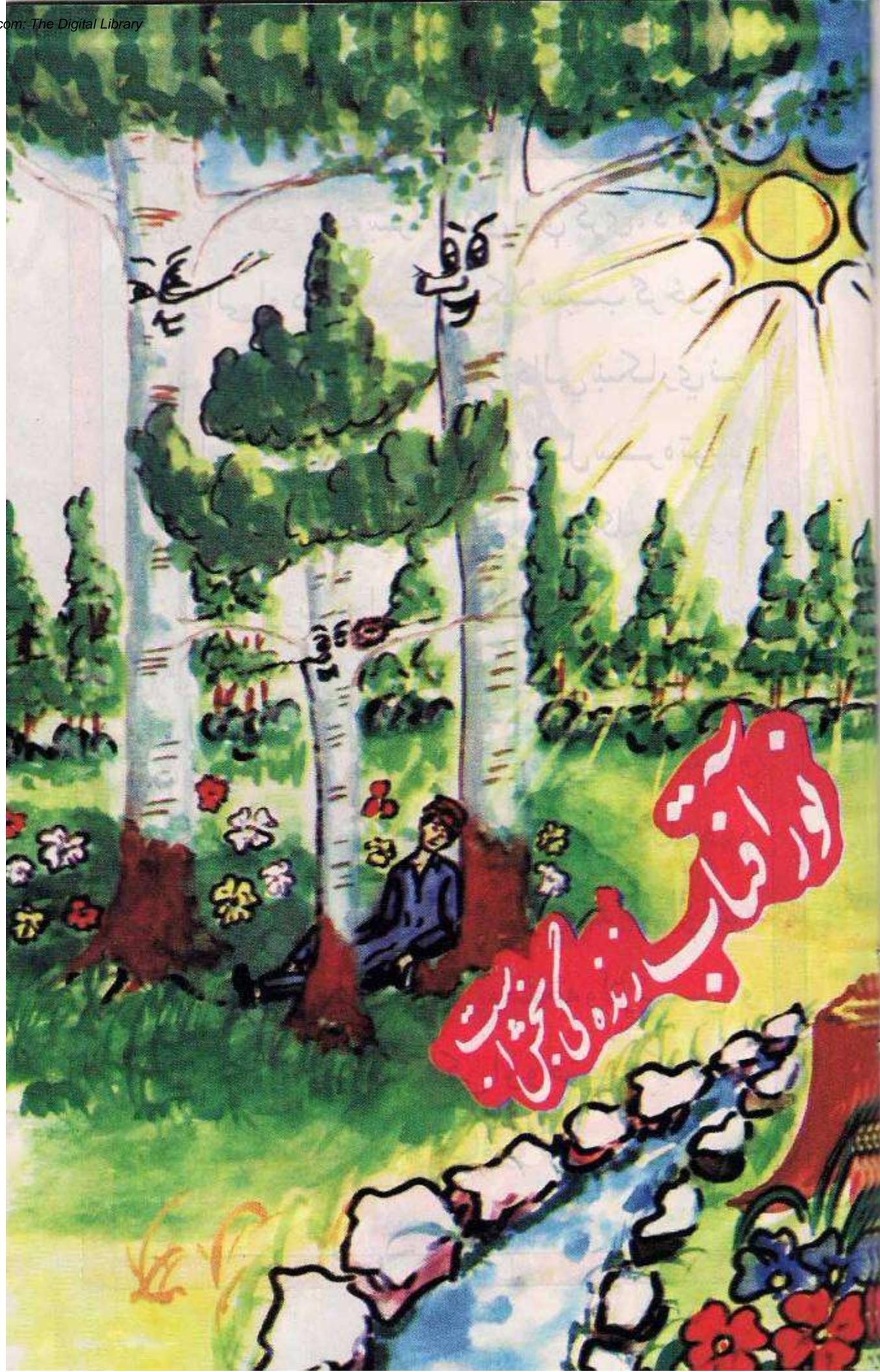
زمونږ لومنۍ ګته د انسانانو لپاره داده
چې مونږ چاپيریال د کثافاتو او کړتیا خخه
ژغورو او چاپيریال د شین والي او د تازه ګې
سبب ګرخوا او په دې توګه د تولو انسانانو او
ژونديو موجوداتو لپاره ډير ګټور یو.

ولي بیا وپونتيل: نوبیاولي انسانان مونږ
پري کوي اوولي وايي چې وله، چنار او ناجوبي
ميوي وني دي؟

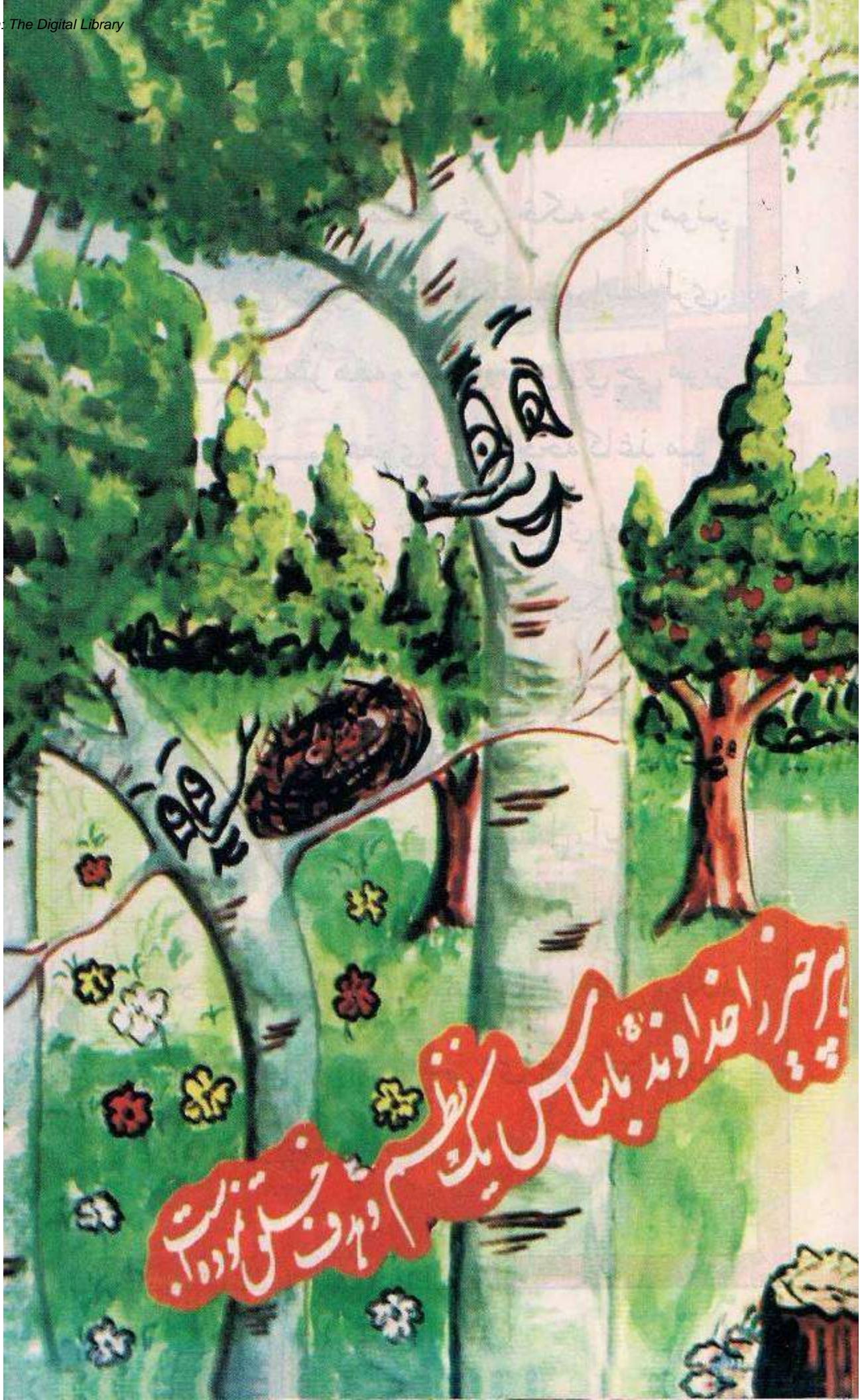
پلاریې خواب ورکړه: په دې خاطر چې موب

لکه د توت، شفتالو، منی، انار او نور و په خیر
 میوه نه لرو او انسان نه شي کولای زمونږ خخه
 خه شي و خوري. خوانسان نه پوهیږي چې مونږ
 نورې گتې هم لرو چې د غه نورې ونې يې نه لري.
 دولې ونې و پونستل؟ د مثال په توګه کومې
 ګتې؟ پلاريې څواب ورکړ: د مثال په توګه دا
 چې مونږ هميشه مضر او زيان رسونکي
 غازات لکه کاربن ډاي اکسайд چې په هوا کې
 د ی جذبو و او په عوض کې يې اکسيجن جور وو
 چې د انسانا نو ځناور او نور و نباتات تو د ژوند
 لپاره دير مهم رول لو بوي. په دير ګرم اوږي کې
 کله چې انسان له ديرې ګرمي او تندې زمونږ
 سیوري ته پناه را اوږي نو مونږ هیڅکله خپل

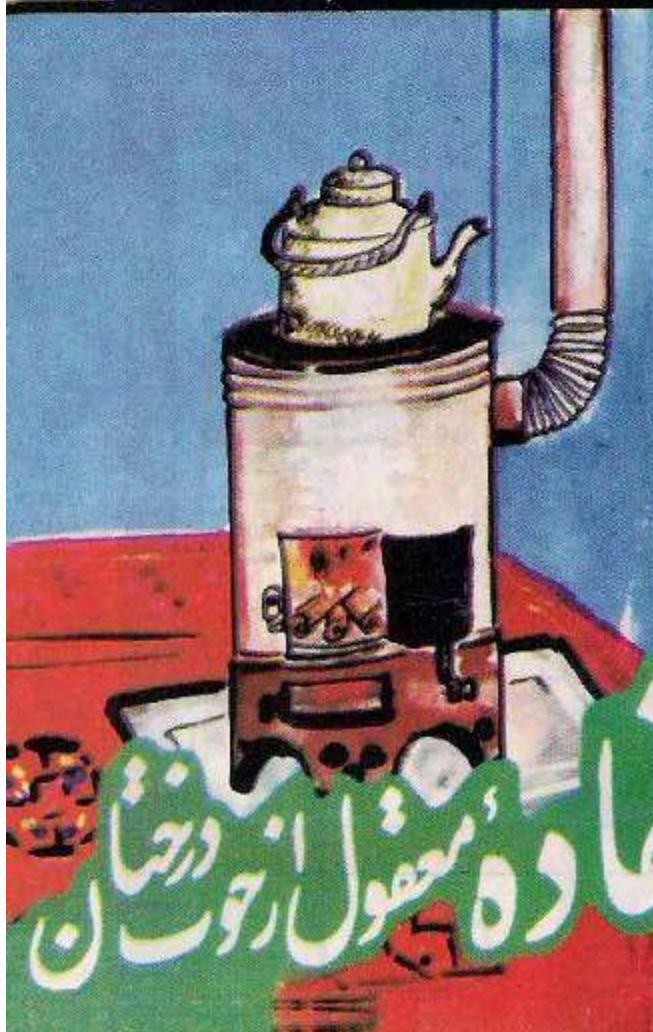
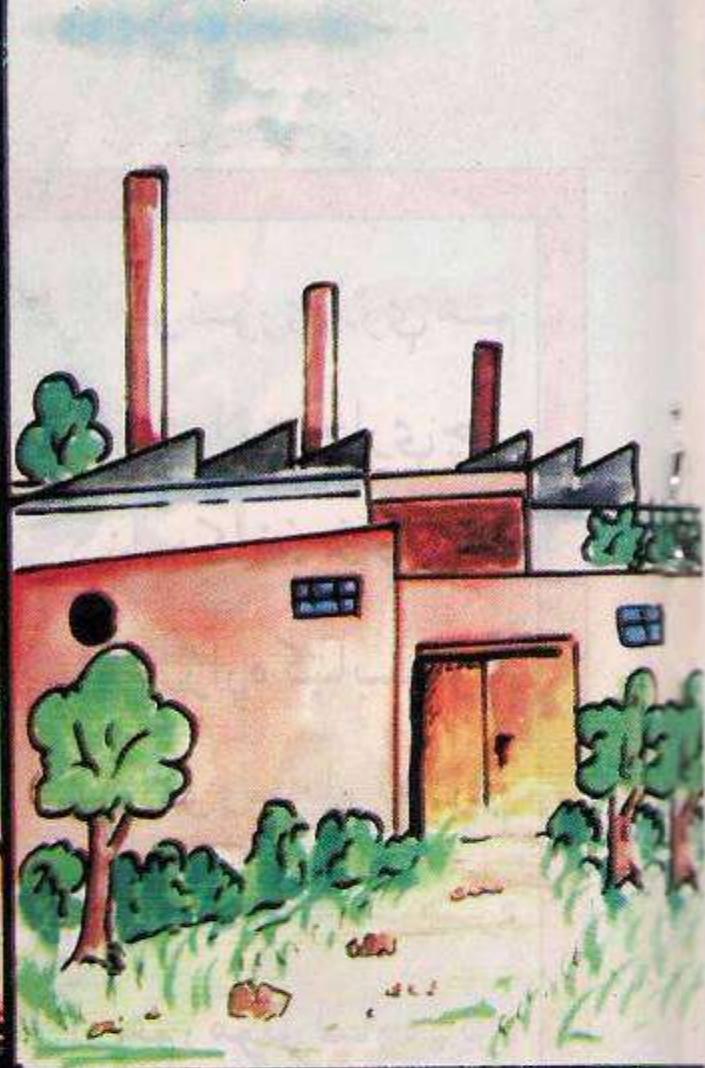

سیوری د هغوي له سره نه دی لري کری، د هوا د
 سوروالی او د طبعت د بنکلا سبب گرخو. دا
 چې یو کور دونې پرته وچ او خالي بنکاري نو
 دښته او بنکلی ځنګل هم یوله بل سره توپير
 لري. خوافسوس چې انسانانو هیڅکله هم دونو
 او زمونږد ژوند په اړه فکرنه دی کری، ددي پر
 خلاف هميشه یې مونږد بې ځانه شيانو په خير
 پري کري یو او د خپل ځان لپاره یې دراحت او
 آرامي وسیله گرخولي یو. هغوي هیڅکله هم د
 خپل راتلونکي په اړه فکرنه کوي که چيري یوه
 ورخونې او نباتات ټول له منځه ولارشي او
 ځمکه په یوه سوځیدونکي او وحشتناکه دښته
 واوری نو د انسانانو او ځناور ولپاره د ځمکې پر

مخ د ژوند امکان له منځه خي. ځکه چې زمونږ ژوند د هغوي له ژوند سره مستقيمه رابطه لري.
هغوي بهتر هغه وخته ژوندي وي چې مونږ ژوندي واوسو. هغوي زمونږ څخه کاغذ ميز،
څوکۍ او د اسې نور څیزونه جوروی او د کاغذ او ميز او څوکۍ جورو لو فا بریکې پر مونږ
چلیږي. همدارنګه زمونږ څخه په پخلی او نورو حالاتو کې هم کار اخلي.

دولي کوچني وني بيا وپونتيل، آياد کاغذ
جورولو فابريکه نشي کولاني چې پرته له لرگيو
څخه د نورو موادو څخه هم کارواخلي، ئكه
چې کاغذ هم ډير مهم شي دي. خوزمونږ ژوند
تردي هم ډير مهم دي.

اسناد معمولی روزانہ

پلاریې حواب ورکړ: هونوری لاری هم
 شته، د مثال په توګه هغه نوری لاری چاري چې
 اوس شته او هغه دا چې د زاره کاغذ څخه نوی
 کاغذ جوروی، مثلاً ورڅانې، زاره کتابونه
 زړی محلې او د اسې نور د مډرنو وسايلو له لاری
 په نوی کاغذ په ډیره کمه بیه او بنې کيفيت سره
 اوړي چې دا هم د انسان او هم زمونږ لپاره ډیره
 ګټوره ده. خود ډغه نوی طريقيه ډيره کمه کارول
 کېږي او يواخي په پرمختللو هيوا دونوکې
 ورڅخه کاراخيس تل کېږي. کيدای شي چې
 د ډغه بهير زمونږ هيوا د ته هم راورسيږي خوهغه
 وخت به مونږ نه يو.

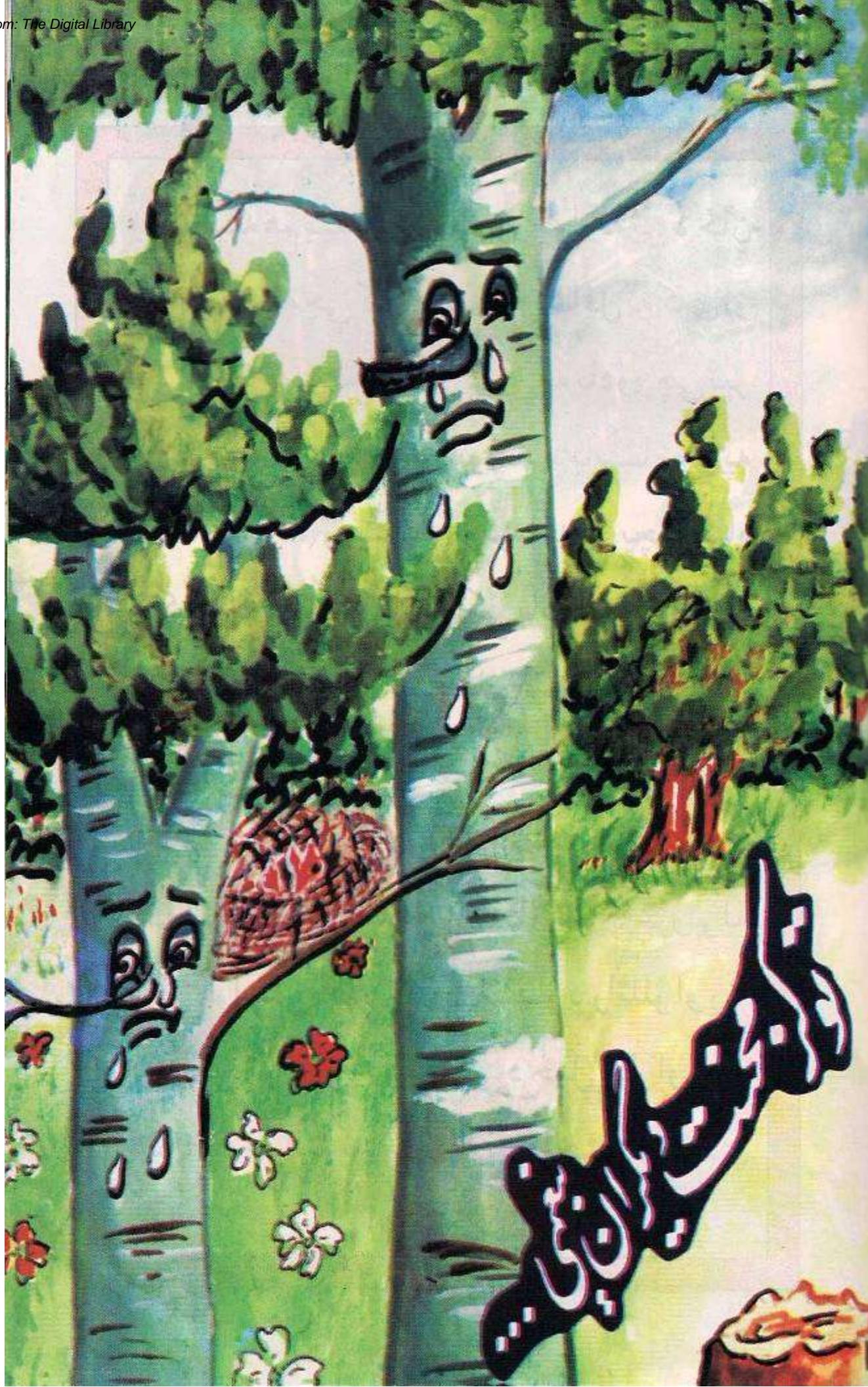
پلاریې نورنه شو کولاني چې خبرې وکړي،

مری یې د که او غوته وه حکه په دې پوهيدلو چې
 نېدې ورخو کې به د لرگي ماتوونکي بابا د تبر
 گي بنکارشي.

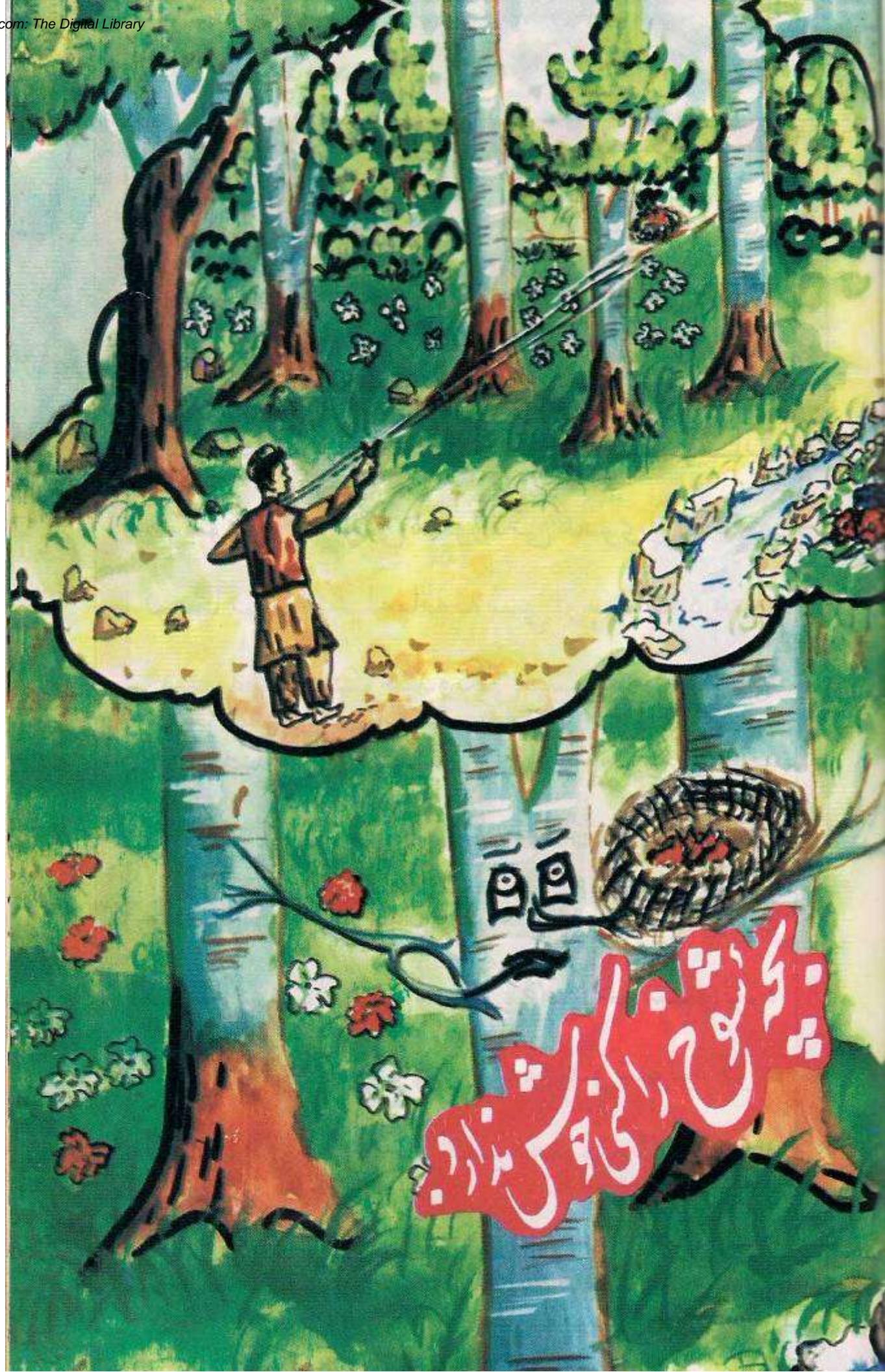
دولې کوچنى ونه هم ديره خفه وه، چاره یې
 نه درلودله، پرته له دې چې انتظار و باسي چې
 خه وخت د لرگي ماتوونکي بابا لاسونه هغې او د
 هغې پلار او مورته رارسى يې. په حنګل کې د
 منې، ناكو، انارو، شفتالو او نورو خخه پرته بل
 شي پاته نه او دولې کوچنى ونه بنه پوهيدله
 چې دا ئل یې د پلار او مور واردې.

د شپې ترس هاره یې همدغه فکر درلود.
 موسىچې ته متوجه ووچې په خومره ناز او نعمت
 سره یې خپل بچې د وزرو لاندې کړي او بیده

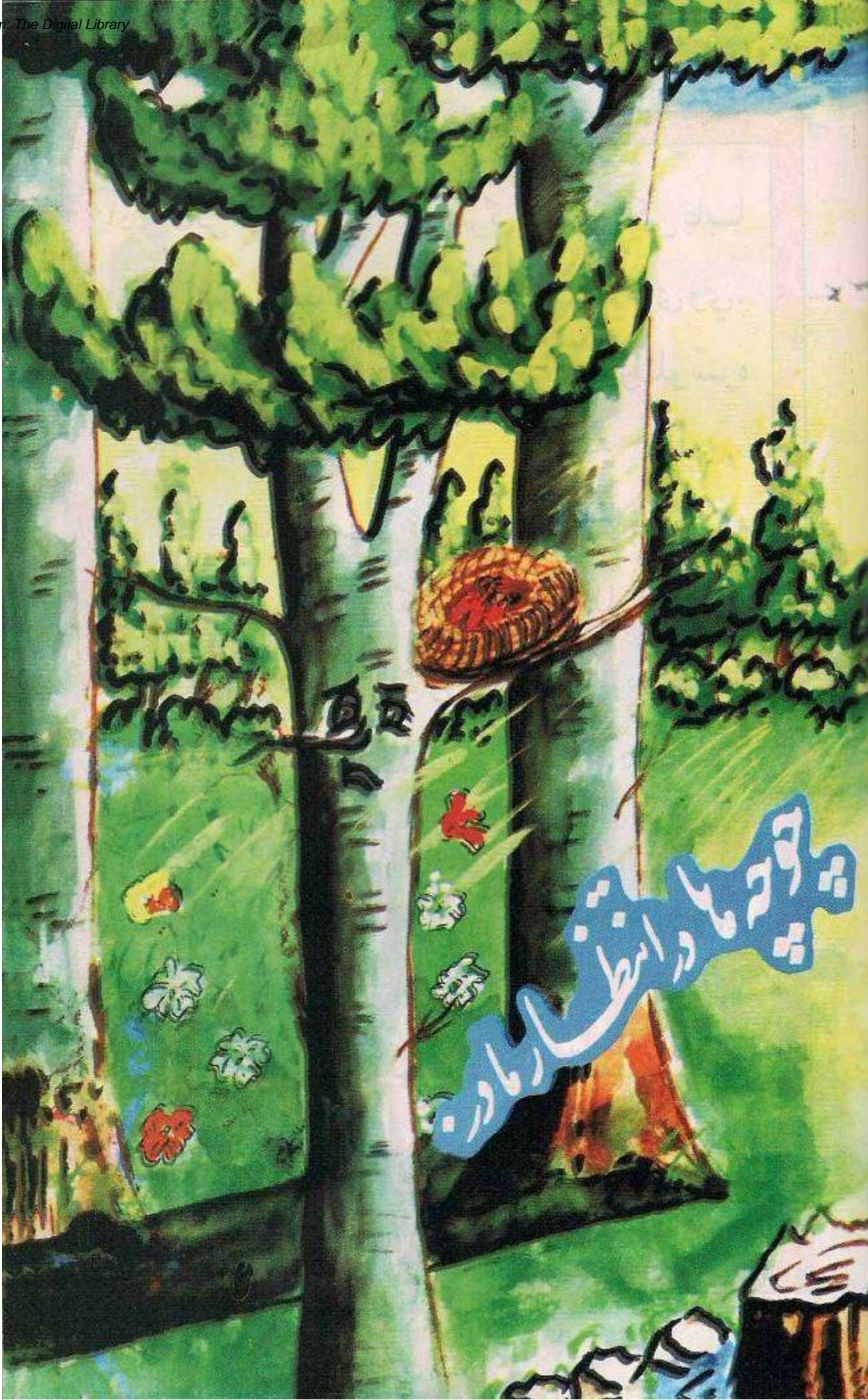

وو. پخپله هم بیدار و او خلورو خواوته يې د ئان
 تماشا كوله چې کوم د بىمن يې غافل نه كړي او
 بچي ورڅخه يونه سې. دا يې په يادو و چې تير
 کال يې يو بچى د لرگى ماتوونکي بابا زوي په
 ليinde (غولکه) و ويستلو او ترمخه يې بچي ساه
 ورکړه! خود لرگى ماتوونکي بابا د زوي لپاره
 بنائي او ځينو نور و انسانانو لپاره همدا دسر
 ګرمى او تفريح و سيله وي، خو په حقیقت کې دا
 د موسیچې لپاره خومره غمجنه پيښه وه.

سهار وختي کله چې بنکلي لمرد غرونو له
 هغې خوا سروهلي و او د سهار د راتللو او رننا
 زيرى يې ورکولو، دولې وني د خپل پلا راو مور
 سره بنه حالت نه درلود او هره لحظه يې ددي

انتظار ایستلو چې لرگي ماتوونکي بابا راخې،
 دولې کوچنۍ ونه په دې فکر کې وه چې خنګه
 لرگي ماتوونکي بابا په دې پوه کړي چې هغه
 خپل مور او پلار د خپل ئان خخه هم زيات
 خوبسوی او که لرگي ماتوونکي هغوي پري کړي
 نوبیا به بله هيله پاته نه شي او بیا به د هغې
 ژوند په غته سو خیدونکي دښته کې دده لپاره
 خه مقصد او موخه ونه لري. پلار او موريې هم په
 دې فکر کې وو چې د هغوي له تګ وروسته يې
 خپل بچى چې ورته د ئان خخه هم زيات ګران
 دې په خه حالت کې وي. ورڅه همدغه شان تيره
 شوه او لمرد غرونو ترشا په پتيدو شولو. خود
 لرگي ماتوونکي بابا راتګ معلوم نه شو، تول په

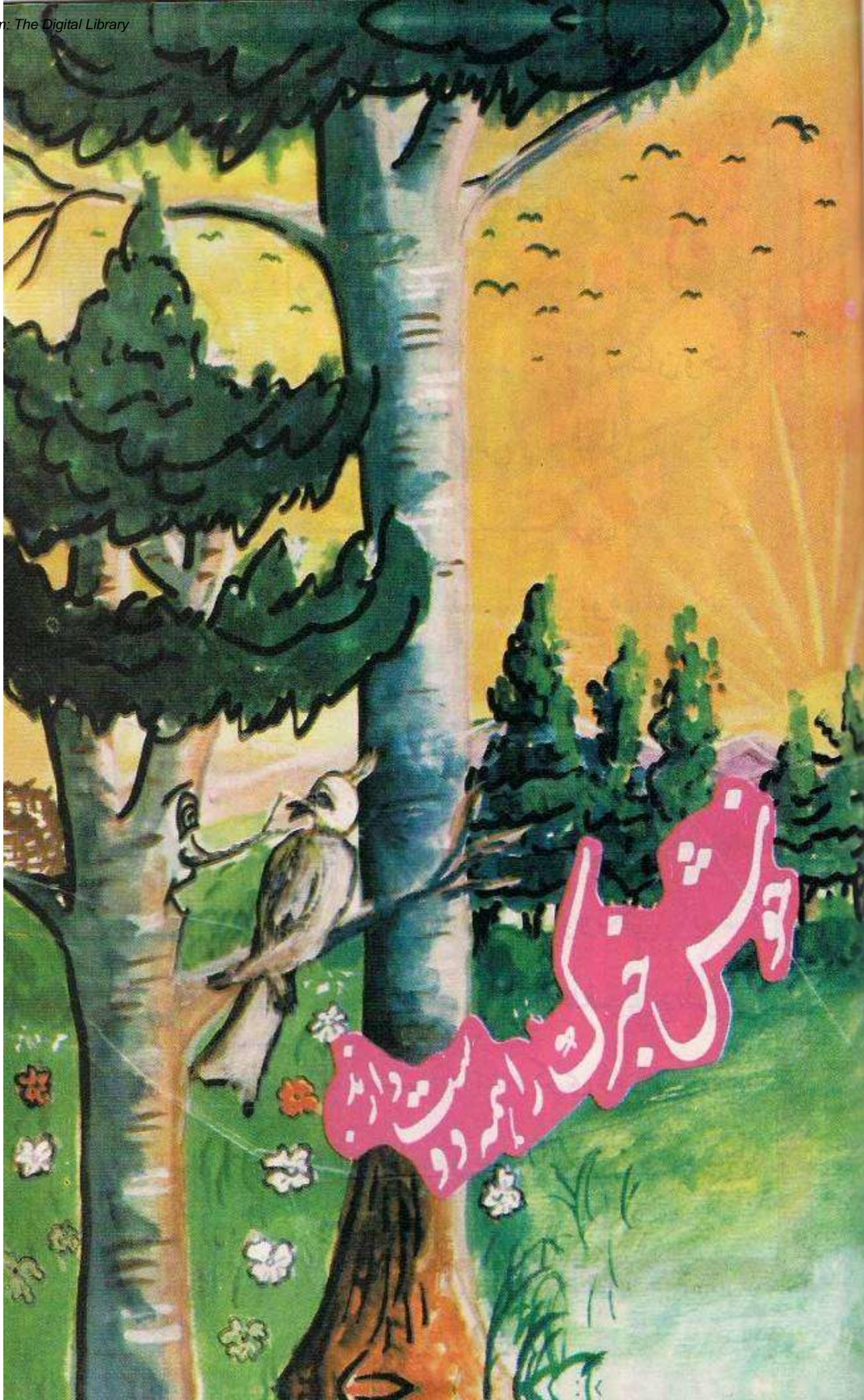

دې فکر کې وو چې بنایی لرگی ماتوونکی بابا
ناروغه وي او يا يې هم نن استراحت کړي وي،
خو واقعیت د کیشکرې (بنه خبرک) په راتلو سره
څرګند روښانه شو.

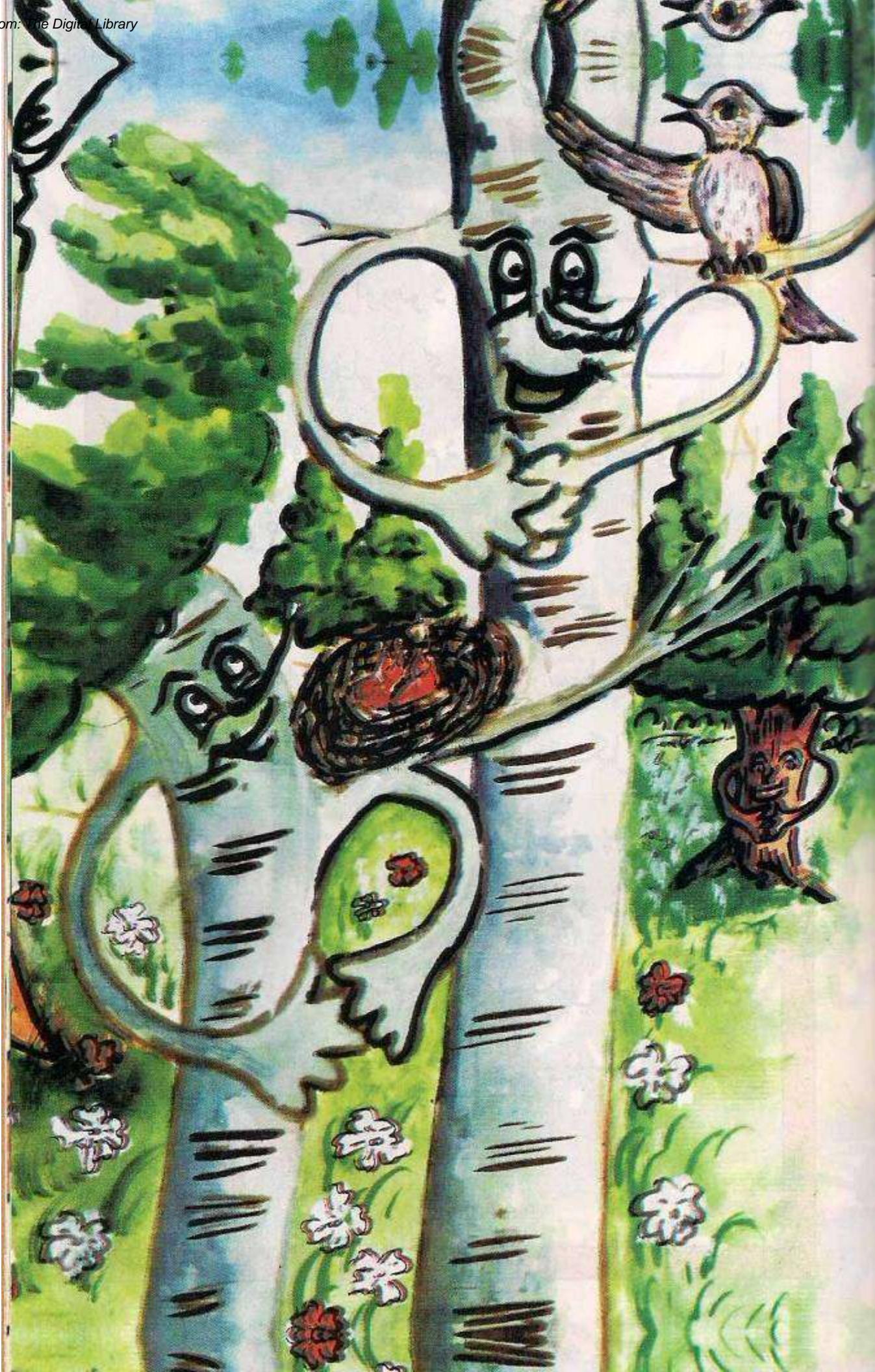
د مابنام پر مهال کیشکرې په ډیره خوبنۍ له
لېږي رابنکاره شو. کیشکرې راتلل د معمول
سره سم د ځنګل د تولو ژوو او ونو لپاره نیک فال
و ئا توپوهيدل چې کیشکرې هميشه د ځان سره
د خوبنۍ زيرى راوري.

کیشکرې نیغه راغله او د کوچنې وني پر
بناخ کښینا ستله.

دولې کوچنې وني په ډیره خواش——ینې
و پوښتل: کوم بنه خبر دې راوري او کنه؟

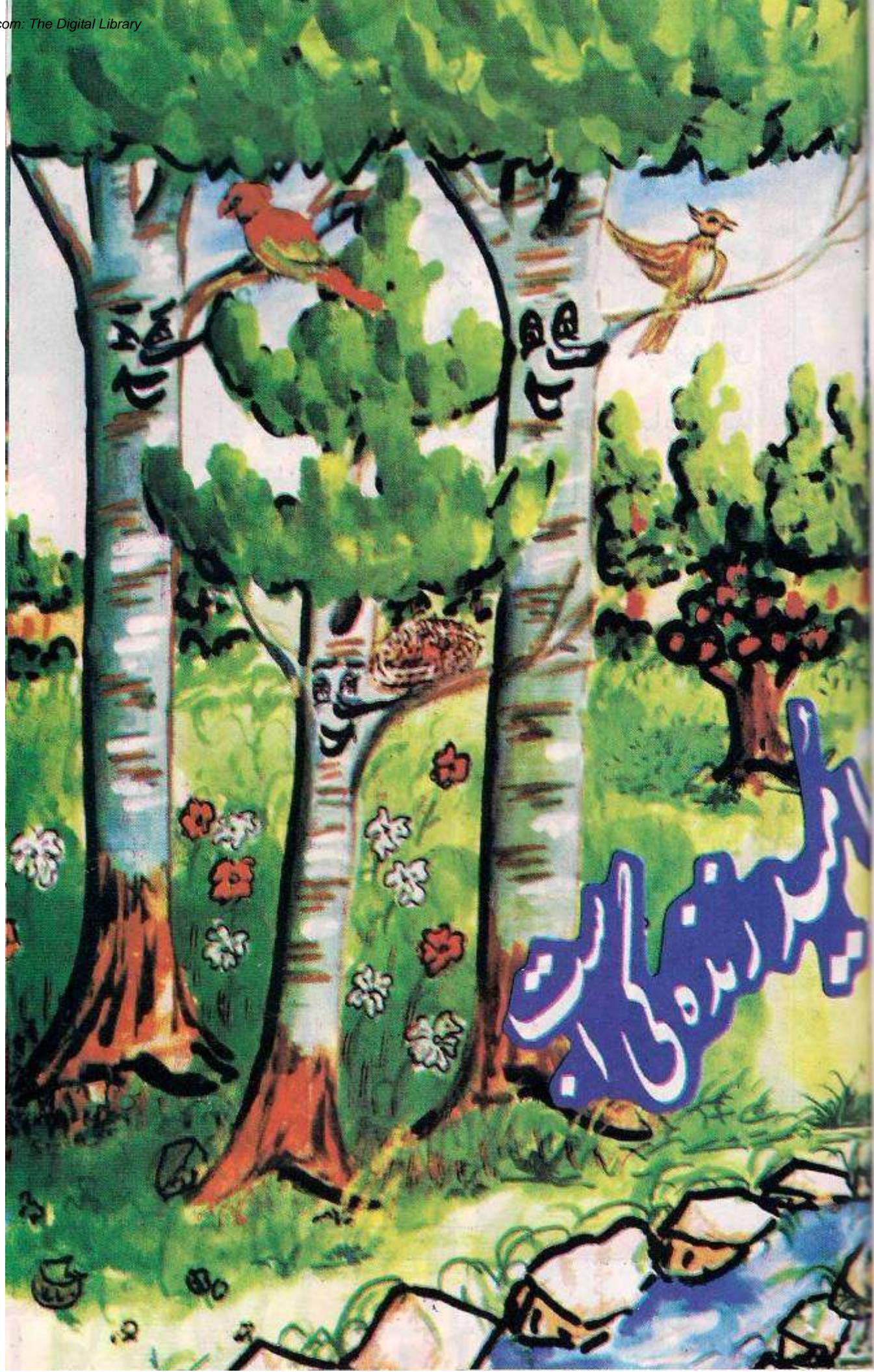

کیشکری ٿوab ورکه: بسا یی زما په ژوند
 بنه خبر هم داوي. او که یې درته ووايم نو کيدا
 شي چې له خوبنۍ ليونى شي. وني تکان و خور
 او په تلوار او عجلې سره یې و پوبنتل: ژر کره،
 و وايه چې خه خبر دی؟ کیشکری ٿوab کې
 و ويل د خير غوبنتونکو انسانا نو یوه ڏله زمونه
 کلي ته راغلي ده او دايي دنده ده چې د ځنگلو
 په تيره بيا د حيواناتو او نباتاتو ساتنه ترسه
 کري. هغوي پرون د لرگي ماتوونکي بابا سره هم
 وليدل او دا چې نن ورخ لرگي ماتوونکي بابا
 رانه غى نو دليل یې همدادي. هغوي د لرگي
 ماتوونکي بابا سره وعده کړي ده چې همغه
 پيسې چې دونو د ماتولو پري کولو او پلور لوله

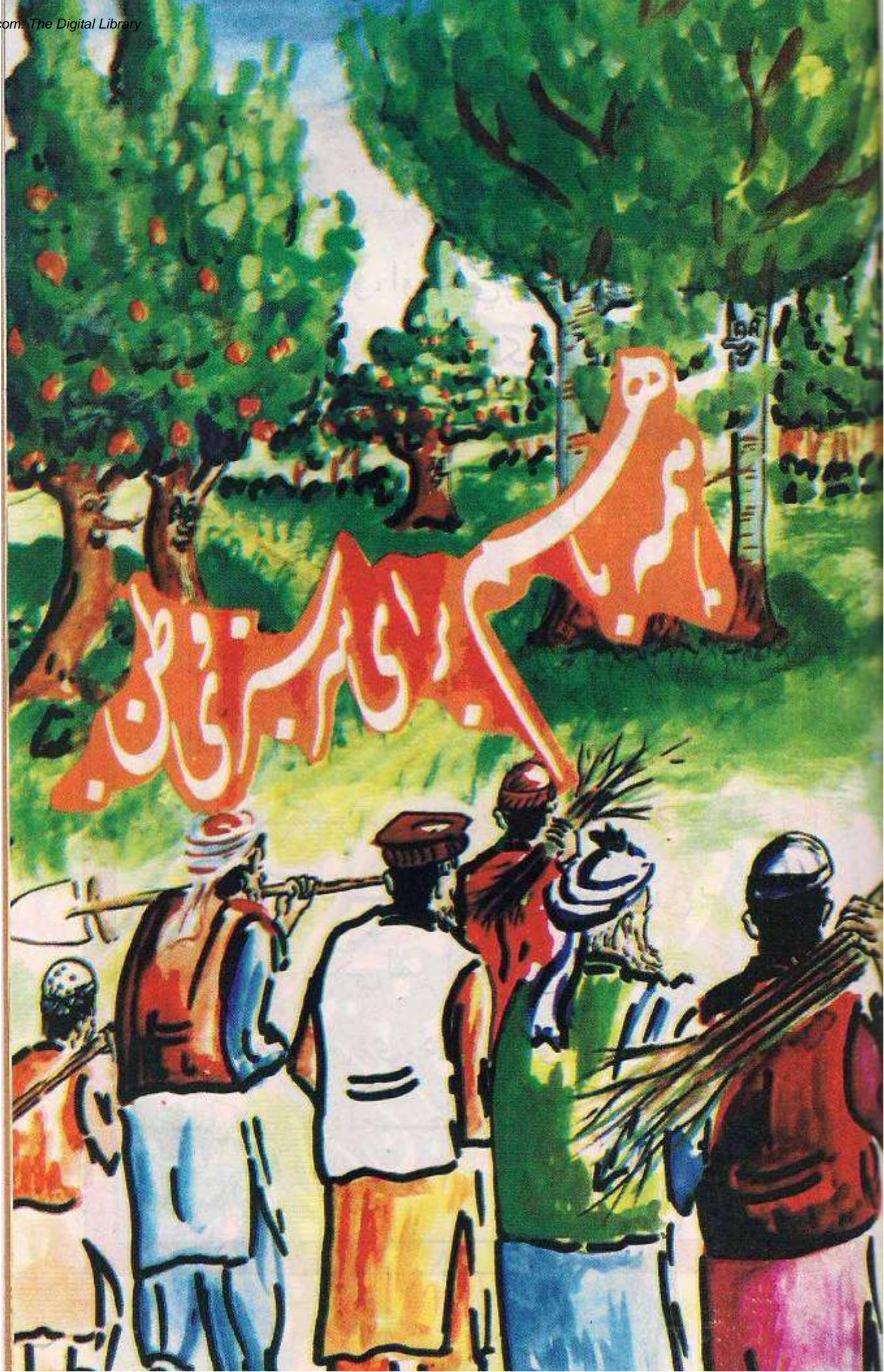

لاري يې تر لاسه کوي هغوي يې وركوي، يواخې
 دا چې دنباتاتو اوونو د ساتني مسووليت او
 دنده پرغاره واخلي لرگي ماتوونکي بابا دا
 منلي ده او اوس يې نوم د لرگي ماتوونکي بابا
 پر ئاي د خنگل ساتونکي بابا دى.

دولې ونه له خوبنى په جامو کي نه ئايدله،
 تولي خبرې يې پلار او مورته ورسولي او لې وخت
 نه وئير چې دغه آوازه په تول خنگل کي خپره
 شوه، ونوله خوبنى خخه پانې پر پانو وھلي او
 داسې معلوميدله چې بنايي د خوبنى خخه
 سندري وايي. ئناور او الوتونکي هم دير خوبس
 بىكاريدل او تول يو ئاي په خوبسيو او تفريح
 بوخت وو.

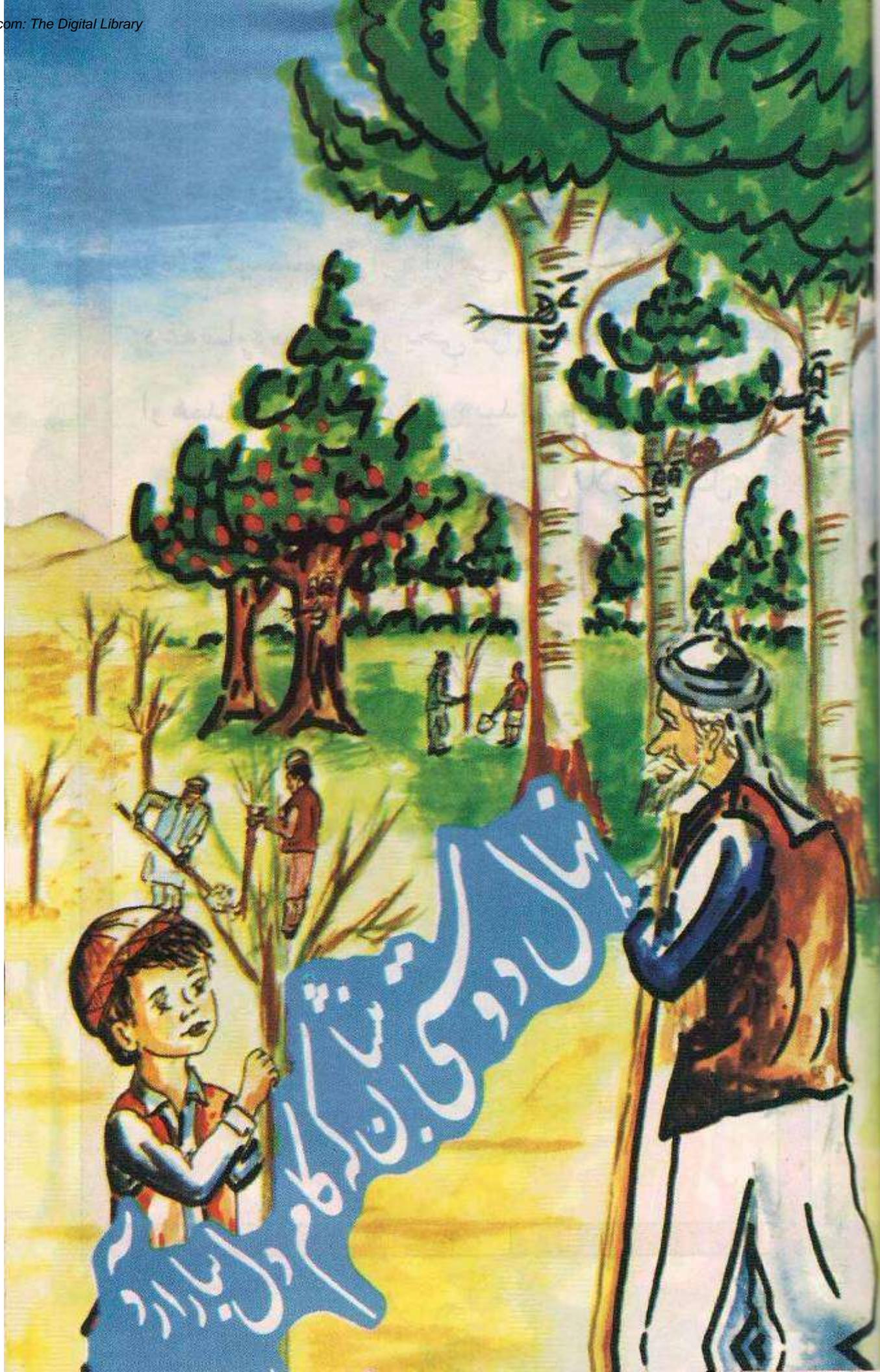

دولي کوچنۍ وني د يخ باد له امله د مور
 غيره تله تللي وه او مور يې پر بنا خونو ورته نوازش
 ورکولو، خودولي پلار لاتراوسه هم د خپلو تللو
 ملګرو او تر تولوزیات د او بد گوډ چنار بابا په
 ياد کې تللى و سباته د حنگل ساتونکي بابا
 دليري را هر گند شو، خودا حل يې تبرگي او
 تيبينه نه در لودل بلکه خونور کسان ورسره
 ملګري وو. حنگل ساتونکي بابا پرا او بد و بيل
 در لود او نورو کсанو هم بوئي پرا او بد و کري وو.
 کله چې هغوي د حنگل منځ ته را ورسيدل، لرگي
 ماتونکي بابا بيل پر حمکه کيښودلو او خلورو
 خواوو ته يې نظر و کړ او س وړا س ويلي يې
 وو يست! بسا يې له خپلو تир و کړنو پښيمانه وه

خولبره حنډه وروسته یې وخت دل او پرشونډه وی
 رضایت جوت شو، او بنایی په دی پوهیدلی وي
 چې لاوس هم وخت دی نو حکه یې د نورو سره
 یو حای د بوټو کښینولو کار پیل کړ او هغه او به
 شيندونکي چې د ده پرلاس وټولو ته یې او به
 ورکړي. دولې کوچنۍ وني د خپلونورو
 دوستانو په راتګ خوبنې خرگندوله او تولو ته
 یې د مینې او محبت په سترګو کتل.

د ماسپېښین دوه درې بېجې وي او حنګل
 ساتونکي بابا او نورو چې توله ورخ یې د
 سوځیدونکي لمر لاندې کار کړي و غږ کړ.
 رائئ دو مره بس دی، د نورخې لپاره هم دو مره
 بس دی، یوه لحظه آرام و کړو. تول دولې د

کوچنی ونی او د هغې د مور او پلار د سیوری
لاندې کښینا استل او د آرامې ساه یې وباسلې، له
د غه ساره سیوری او یخې هوایې مزه واخیستله
او همدلتہ د لې وخت لپاره بیده شول.

دولې کوچنی ونی ورو خپل پلارتہ ویل:
ربنتیا وايې پلاره، موږ په ربنتیا سره د انسانانو
د آرامه او راحت و سیله یاستو. دوي څومره
مهربانه او بنې دی.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library